

Met liefde naar vogeltjes kijken

Van onze medewerker

ANTWERPEN — De ornitologie is een al te verheven bezigheid om de spot mee te drijven. Maar de manier waarop het nieuwe Antwerpse teatergezelschap De Koe het vogeltjeskijken gebruikt in hun sentimenteel-ironische farce *De Gebiologeerden* is meesterlijk. Als het gezelschap op dezelfde verfrissende manier teater blijft maken, wordt De Koe hét prijsbeest van het Vlaamse teater van de jaren negentig.

De heren E. Van de Broek en L. Van der Plas zijn twee begenadigde en begeesterde ornitologen. Met een grenzeloze ver-

tedering, die onmiddellijk het publiek in zijn ban neemt, voeren ze lange discussies over braamsluipekers, grielen, vechtkwartels en andere gevederde wezens.

De Van der Plas
Teater 25/10/90

Heel afgemeten en met eerbied voor strikte beleefdheidsregels gaan deze twee vrienden voorzichtig en zuinigjes met elkaar om. In hun wereld of beter, in hun sterk afgelijnd biotoop, is er geen plaats voor fantasie of emotie. Hun hobby werd een vluchtplaats waar persoonlijk contact volgens een vast verwachtingspatroon verloopt.

En toch gaat *De Gebiologeerden* over de liefde en het leven. Opgekropte frustraties, hevige hartstocht en een vurige liefde verschuilen zich achter de kunstmatige vogelwereld van het tweetal. Wanneer die emoties plots toch tot uiting komen, ontspint er zich tussen beiden een ware liefdesgeschiedenis met begeerte, jaloezie, tederheid en twijfel.

Bas Teeken en Peter Van Den Eede, het creatieve duo dat aan de basis ligt van het stuk, studeerden in 1987 af aan het Conservatorium van Antwerpen. Voor hun eerste werkstuk kregen ze de hulp van Dora Van Der Groen, een naam die bijna onvermijdelijk opduikt bij alles wat Vlaanderen op dit ogenblik aan vernieuwend teater rijk is.

De Gebiologeerden ging in '89 in première en na een serieuze herwerking krijgt men nu een stuk te zien dat de perfectie dicht benaderd. Zowel Teeken als Van Den Eede, met Dirk Tuypens in een kleine bijrol, akteren met een verbluffende podiumvastheid.

Ze vonden een middenweg tussen de stereotiepen in hun rol en de verrassende elementen die de karakters in zich hebben. Van twee sullige heertjes met ringbaard en onbeholpen manieren evolueren ze tot vurige minnaars, zonder ongehoorzaam te worden.

De humor is nooit ploertig of kwetsend, altijd ironiserend en subtiel, als een rode draad in de voorstelling. En de humor vindt daarbij een perfecte tegenpool in de grote dingen des levens, die met mondjesmaat verteerd worden. Het stuk is een farce, maar lijdt daarom nog niet aan oppervlakkigheid.

Toch zijn het niet zozeer de opbouw of de dosering die deze voorstelling opmerkelijk maken. Maar wel de authenticiteit waarmee teater gemaakt wordt: zonder truuks om de toeschouwer zand in de ogen te strooien en met veel durf en persoonlijkheid.

Het is lang geleden dat ik nog zo genoten heb van een teateravond.

Mark VAN STEENKISTE

Nog te zien in Antwerpen (Monty, 25 en 26 oktober), Gent (Nieuwpoort, 7 en 8 november), Brugge (De Werf, 9 en 10 november), Bierbeek (De Borre, 23 november) en Brussel (AB, 14 to 16 januari).